

NOVETATS DE NARRATIVA INTERNACIONAL

L'home que elles no volien

ANNA TOMÀS

Leila, *Casada per força*.
Traducció de Francesca
Martínez. EDICIONS 62.
Barcelona, 2005.

Nedjma, *L'ametlla*.
Traducció de Joan Casas.
PROA. Barcelona, 2005.

Segons la llei islàmica, una dona no existeix en els projectes del pare més que com a serventa de la casa i paquet obsequi, amb garantia de virginitat, per a l'home que l'haurà escollida. Aquesta és la història de la Leila, el nom figurat sota el qual s'amaga la veritable identitat de la protagonista d'aquest relat autobiogràfic que ens demostra com la immobilista tradició musulmana permet als homes tractar les seves mullers com a esclaves. Encara avui, són milers les dones que són casades a la força. Leila és la primera a relatar amb tanta cruïda un calvari com aquest.

Amb deu germans i una germana, Leila no va rebre mai una paraula tendra o un gest reconfortant del seu pare. La diferència entre la seva autoritat i el que ella veia o sentia dels altres nens, de famílies no musulmanes, era enorme. Aquest tipus d'educació va marcar-la profundament. Leila la rebel, Leila la que no se sotmet al seu pare, Leila la que s'atreveix a mirar-lo als ulls fins i tot durant les pallisses que ell li clava: "Jo volia que el pare m'estimés, em fes preguntes, tractés d'esbrinar les coses que em feien patir i em consolés. Però ell només pegava". Als 13 anys, farta d'estar tancada i d'aquesta obsessió per preservar la seva virginitat, una obsessió que impedeix qualsevol relació, fins i tot amistosa, amb els nois, Leila ingereix tots els medicaments de la farmaciola familiar. A la seva tornada de l'hospital, el

seu pare rebutjarà dirigir-li la paraula. Per als musulmans el suïcidi és intolerable.

Fugitiva, depressiva, suïcida. Els seus progenitors temen tant per la seva reputació que no els passa pel cap altra idea que casar-la. En Moussa no coneix la Leila, però sap que si esposa una marroquina nascuda a França té la nacionalitat garantida. A més de mentider, resulta ser un gandul i un home subjugat per una mare possessiva: "Ell volia tenir una formació, la que fos a condició que li paguessin per no fer res. No tenia ambicions ni projectes de futur. Mentre jo m'escarrassava, ell només pensava a enviar diners a la seva mare".

Leila queda embarassada i amb el pretext de veure néixer el petit, la seva sogra se li planta a casa per fer-li la vida impossible, però, per si encara no n'hi hagués prou, descobrirà que el seu home ha presentat les seves nòmines i una declaració pretesament signada per ella en què es diu que estan disposats a tenir la sogra al seu càrrec. En Moussa l'ha feta passar per una viuda sense recursos. Depressió i estomacades arribaran de nou, ara del seu marit. Hi ha un moment en què perdre ja no importa, en què la degradació és tan gran que la por no acovardeix. La Leila, llavors, sabrà trobar la sortida a la condemna diària que viu.

Darrerament ha aparegut al nostre país un altre llibre que demostra la necessitat urgent que els musulmans es treguin

els aclucalls i entenguin la trampa que representa un matrimoni per imposició. La protagonista de *L'ametlla* també va ser casada a la força als 17 anys i va haver de patir maltractaments físics i psicològics del seu marit. Fugitiva com ho era

la Leila en la seva adolescència, Nedjma, pseudònim sota el qual s'amaga l'autora d'aquestes memòries, es refugia a Tànger a casa de la seva tieta. En una festa de societat coneixerà en Driss i amb ell el plaer sexual. És una relació adúltera i el

noi no resultarà pas ser el príncep blau que ella havia somniat, sinó un home mudable com l'argent viu. Sovint enamorat, galant, líric i pròdig amb el temps i els diners. Solitari, tallant, egoista, feridor i cínic la major part del temps: "Quan em vaig despertar, vaig pensar que en Driss era un parany i que me n'havia d'escapar. Sabia que si jo decidia ser l'enterrador d'aquell amor, també hauria d'acceptar carregar-ne el cadàver, errar quaranta anys pel desert, i finalment reconèixer, vençuda, que en realitat l'únic cadàver que traginava era el meu".

Mentre la Leila demostra tenir un caràcter indomable, Nedjma deixa veritablement que en Driss faci d'ella una joquina. Està malalta de sexe, el venera, només somnia a tenir-lo entre les cames i l'arrogància que li fa declarar que "té el cony més bonic de la terra" i coses per l'estil esdevé absurda quan el lector descobreix que és incapaç de deixar que un personatge com ell mori sol. En cap moment del llibre l'autora i protagonista no es qüestionen si algú pot realment estimar i estomacar alhora. Aquest amor sona als juraments d'estimació eterna que fan massa homes amb les mans llargues. Així doncs, mentre *Casada a la força* realment demostra ser un relat sincer i punyent, les memòries de Nedjma només són una crònica eròtica, bastant pujada de to, que no es diferencia gaire de la literatura occidental del gènere. Podem, però, concedir-li el mèrit de demostrar-nos que les musulmanes no són dones submises i frígides. El llibre és un homenatge a l'antiga civilització dels àrabs en què obtenir i donar plaer era un deure del creient.

PEDRO UGARTE / AFP

DUES NOVEL·LES DENUNCIEN ELS MATRIMONIS IMPOSATS A LA SOCIETAT MUSULMANA

PER SANT JORDI, QUATRE LLIBRES IMPRESCINDIBLES

CARA A CARA CON LA VIDA...
Eduardo Punset

LA MISTERIOSA FLAMA
DE LA REINA LOANA
Umberto Eco

UN ENCARGO DIFÍCIL
Pedro Zarraluki
Premi Nadal 2005

LA PELLA I LA PRINCESA
Sebastià Alzamora
Premi Josep Pla 2005